

**ACORD 62/2021, de 8 de juliol, del Ple del
Consell de l'Audiovisual de Catalunya**

Aprovació de l'Informe d'al·legacions a l'Avantprojecte de Llei general de comunicació audiovisual

---

En aplicació del que disposa l'apartat 2 de l'article 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i l'apartat 6 de l'article 26 de la Llei 50/1997, de 27 de novembre, del Govern, el Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital (MAETD) ha iniciat el segon tràmit d'audiència i d'informació pública en relació amb l'Avantprojecte de Llei general de comunicació audiovisual (APL).

L'APL pretén donar compliment a la transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la modificació de la Directiva 2010/13/UE sobre la coordinació de determinades disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas a la prestación de servicios de comunicación audiovisual (Directiva de Servicios de Comunicación Audiovisual) i, ahora, actualitzar la normativa audiovisual per adequar-la a les necessitats del sector audiovisual i la seva possible evolució.

El text de l'APL es va publicar al web del MAETD el 29 de juny passat i estableix la data del 12 de juliol d'enguany, a les 9 h, com a data límit perquè els ciutadans afectats o qualsevol altre subjecte, persona o entitat pugui exposar les seves opinions o presentar els comentaris i documents que estimin oportuns.

A aquest efecte, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, com a autoritat de regulació en l'àmbit del sector audiovisual a Catalunya, d'acord amb les competències que li atribueix la seva llei de creació i la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya, emet, en aquest tràmit d'audiència i d'informació pública, l'Informe d'al·legacions que s'annexa a aquest acord.

Per tot el que s'ha exposat, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya adopta, per 2 vots a favor i 1 vot en contra amb vot particular, el següent

ACORD

1. Aprovar l'Informe d'al·legacions a l'Avantprojecte de Llei general de comunicació audiovisual que s'incorpora com a annex i part integrant d'aquest acord.
2. Notificar aquest acord al Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital.

Barcelona, 8 de juliol de 2021

Roger Loppacher i Crehuet
President

Daniel Sirera Bellés
Conseller secretari

**INFORME D'AL·LEGACIONS A L'AVANTPROJECTE DE LLEI
GENERAL DE COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL
(segon tràmit d'audiència i informació pública)**

I. ANTECEDENTS

En data 29 de juny de 2021, el Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital (MAETD) ha iniciat un nou tràmit d'audiència i informació pública sobre l'Avantprojecte de llei general de comunicació audiovisual (APL), en el qual ha incorporat algunes de les aportacions realitzades com a conseqüència del primer procés d'audiència pública, finalitzat el mes de desembre de 2020.

D'acord amb el primer tràmit d'audiència i d'informació pública, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) va aprovar l'informe de data 27 de novembre de 2020, d'al·legacions a l'Avantprojecte de Llei general de comunicació audiovisual (Acord 105/2020, d'1 de desembre).

El text de l'APL objecte d'aquest informe es va publicar al web del MAETD i va establir el 12 de juliol de 2021 com a data límit perquè els ciutadans afectats o qualsevol altre subjecte, persona o entitat puguin exposar les seves opinions o presentar els comentaris i documents que estimin oportuns.

Atès que el nou text presentat pel MAETD presenta algunes novetats significatives, el CAC, com a autoritat independent de regulació de la comunicació audiovisual de Catalunya, emet les consideracions següents a aquest nou APL.

II. CONSIDERACIONS PRÈVIES

De l'anàlisi de la nova versió de la proposta legislativa se n'observa que, si bé s'han clarificat diversos aspectes aportats pel CAC en el seu primer informe, no s'han tingut en consideració altres aspectes fonamentals destacats a l'informe mateix, com ara incorporar previsions específiques per fer efectiu el mandat constitucional de reflectir la diversitat cultural i lingüística en l'audiovisual; establir mecanismes de col·laboració entre les autoritats reguladores independents d'àmbit autonòmic, en l'esperit del que

preveu la Directiva, per garantir la protecció de la ciutadania en els nous serveis audiovisuals; o les afectacions competencials en l'àmbit de l'organització del servei públic. En conseqüència, reiterem les al·legacions del CAC formulades mitjançant l'Acord 105/2020, d'1 de desembre, que no han estat incloses en la nova versió de l'avantprojecte.

Com bé es manifesta en el primer paràgraf de l'exposició de motius de l'avantprojecte de llei, "Els serveis de comunicació audiovisual han experimentat una evolució ràpida i molt significativa al llarg dels últims anys. Els avenços tècnics han fet possible la convergència entre serveis televisius i altres serveis de comunicació audiovisual. En paral·lel han aparegut nous hàbits de consum, de manera que el visionament de programes i continguts audiovisuals és possible en qualsevol moment, en qualsevol lloc i a través de múltiples dispositius connectats a xarxes digitals. Tot això ha redundat en la diversificació dels formats audiovisuals i en una audiència fragmentada i globalitzada per la qual competeixen, no només prestadors del servei de comunicació audiovisual tradicionals en l'àmbit nacional, sinó prestadors globals [...]".

L'avantprojecte de llei estén la competència estatal a tots els nous i rellevants serveis de comunicació audiovisual i de plataforma d'intercanvi de vídeos, mentre que obvia l'àmbit autonòmic d'aquest procés d'actualització jurídic i manté les competències autonòmiques a les que existien quan el mercat audiovisual l'integraven de manera majoritària els serveis de comunicació audiovisual difosos per ones hertzianes, i que s'emparaven en regulacions derivades de les directives europees de 1997 i 2007.

L'evolució del context tecnològic i l'estructura del sector audiovisual, especialment en els últims anys, fan necessari, al nostre entendre, que l'avantprojecte de llei efectui una adequació de les competències estatals i autonòmiques en relació amb l'àmbit audiovisual atenent a la nova realitat del sector i a l'organització territorial constitucional. En aquest sentit, com es detallarà més endavant, considerem que caldria que les funcions de supervisió i control dels serveis de comunicació audiovisual i les plataformes d'intercanvi de vídeos, atribuïdes per l'avantprojecte de llei en exclusiva a la CNMC, s'exercissin en règim de col·laboració amb les autoritats audiovisuals independents existents a l'Estat espanyol, cercant una actuació concertada entre les diferents autoritats de regulació per tal d'assolir un exercici més efectiu i eficient d'aquestes funcions, i amb l'objectiu d'optimitzar els recursos humans i materials dedicats a vetllar pels drets de la ciutadania en l'àmbit audiovisual.

Finalment, dins d'aquest apartat de consideracions prèvies, es valoren positivament les mesures introduïdes en aquesta segona versió de l'avantprojecte de llei per al foment d'obres audiovisuals produïdes per dones i totes aquelles modificacions en l'articulat que recullen de manera explícita el respecte de la igualtat i la no-discriminació per raó de gènere.

III. CONSIDERACIONS GENERALS

Consideracions a l'articulat

Títol preliminar. Disposicions generals (articles 1 a 3)

Pel que fa a la necessitat, assenyalada en l'anterior informe del CAC, relativa a la necessitat d'atorgar expressament la condició de prestador a l'arrendatari de la llicència, s'observa que aquest aspecte no s'ha incorporat en la definició de prestador del servei de comunicació audiovisual, si bé finalment ha estat recollida en l'apartat 3 de l'article 31, que regula els negocis jurídics sobre les llicències.

Títol I. Principis generals de la comunicació audiovisual (articles 4 a 14)

En relació amb l'autoregulació i la corregulació, el CAC va manifestar en l'anterior informe la conveniència que aquest títol reconegués, de manera explícita, la capacitat de les autoritats reguladores independents de cada comunitat autònoma per promocionar l'autoregulació i la corregulació en funció de les seves competències. Es posa de manifest que el nou redactat de l'APL, objecte d'aquest informe, no ha recollit les observacions a aquest títol efectuades a l'anterior informe.

Pel que fa a la veracitat de la informació, el nou text ha recollit l'al·legació efectuada pel CAC i suprimeix l'apartat 1 de l'article 9, sobre la diferenciació entre la informació i l'opinió, de conformitat amb el que va disposar la Sentència 86/2017, de 4 de juliol de 2017. Aquesta sentència va declarar inconstitucional i nul l'incís que recull la lletra f de l'article 80 de la Llei 22/2005, de 19 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya (LCA), sobre la separació clara entre informacions i opinions. Arran d'aquesta supressió, l'anterior apartat 2 de l'article 9, ara modificat, passa a ser l'apartat 1 d'aquest article.

D'altra banda, es valora positivament la incorporació a l'articulat de la necessitat de verificació per part de l'autoritat competent de l'adequació dels codis de conducta a la normativa vigent amb caràcter previ a la seva publicació (apartat 3 de l'article 14).

Títol II. La prestació del servei de comunicació audiovisual televisiu (articles 15 a 48)

No s'han recollit les observacions al capítol I d'aquest títol: la regulació que en fa de la comunicació prèvia deixa un marge molt reduït a la normativa de desenvolupament autonòmic. Caldria, com dèiem en el nostre informe anterior, recuperar les previsions de l'article 23 de la LGCA vigent, que preveu l'establiment del procediment de comunicació prèvia en funció dels àmbits competencials respectius, de l'Estat i de les comunitats autònomes.

Pel que fa a la comunicació prèvia sense efectes, que regula l'article 18 de l'APL, és significativa la incorporació de la previsió que la revocació i l'incompliment de la normativa de protecció de menors haurà d'haver estat sancionada mitjançant resolució administrativa o judicial (lletra *b*).

Quant al capítol II, s'han eliminat, en la línia argumental de l'informe anterior del CAC, les previsions relatives al procediment concurrencial que preveu l'article 28 per a la renovació de les llicències i s'han substituït per una remissió a l'article 25 (procediment d'adjudicació de llicències), tot equiparant, de manera coherent, tots dos procediments.

Així mateix, s'ha substituït l'expressió "explotació directa" de l'apartat 1 de l'article 28 per "explotació", de conformitat amb la observació feta pel CAC.

Una de les novetats més rellevants és l'addició dels apartats 4 i 5 de l'article 25, pel que fa a l'aprofitament de l'espai radioelèctric sobre el qual no s'hagin convocat els concursos corresponents. Aquestes previsions recuperen, de manera molt similar, les que recull l'apartat 4 de l'article 27 de la LGCA vigent, que atorguen a l'Estat la facultat, mitjançant la modificació de la planificació corresponent, de destinar aquest espai per a usos més eficaços. Cal assenyalar, en canvi, que, a diferència del que estableix la llei vigent, s'ha suprimit la previsió que fa decaure la reserva d'aquest espai, que queda automàticament exclòs de la planificació pel fet de no haver estat objecte de convocatòria dels concursos corresponents, la previsió de la qual, al nostre entendre, introduïa un grau important de seguretat jurídica respecte de la desaparició d'aquella planificació finalment no adjudicada.

També cal remarcar, com s'ha comentat més amunt, l'atribució expressa de la condició de prestador a l'arrendatari de les llicències de televisió lineal per ones (apartat 3 de l'article 31).

D'altra banda, la cessió de senyal a què es refereix l'article 32 és aplicable, d'acord amb la nova redacció, al servei de televisió lineal per ones, com també recull l'article 81 per als serveis de ràdio. A més, l'apartat 2 d'aquest article mateix estableix que l'obligació de cedir aquest senyal correspon "al prestador del servei públic de comunicació audiovisual televisiu", modificant l'anterior redacció en què l'obligació de cessió s'atribuïa específicament a la Corporació de Ràdio i Televisió Espanyola.

El capítol III (registre de prestadors) modifica el seu títol, en el sentit que no només han de ser objecte d'inscripció els prestadors televisius, sinó també els de comunicació sonora, en coherència amb el contingut de l'apartat 1 de l'article 38, que estableix la relació de prestadors que han de ser objecte d'inscripció.

També s'han recollit algunes de les observacions realitzades a l'Informe d'al·legacions del CAC, en el sentit que l'àmbit d'actuació dels prestadors a què fan referència les lletres *d*, *f* i *h* de l'article 38, s'han d'inscriure en el Registre estatal, previsió que ara es preveu de manera expressa. No obstant això, la resta d'al·legacions efectuades pel CAC no han estat observades. En aquest sentit, la lletra *c* manté l'obligatorietat de la inscripció en aquest Registre dels prestadores del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit autonòmic quan emetin per qualsevol modalitat tecnològica, llevat d'ones hertzianes terrestres, i la programació no sigui una simple redifusió de l'emissió lineal. Si es manté la regulació que es proposa, l'existència d'eventuals emissions mitjançant canals exclusius, amb emissió altra que la lineal, com poden ser els serveis a través de televisió connectada o a través de llocs web, restarien subjectes a inscripció en el Registre estatal, així com a la supervisió de l'autoritat estatal.

En aquest sentit, considerem necessari valorar excloure d'aquesta inscripció en el Registre estatal, els prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma quan tinguin el seu domicili en una comunitat autònoma i adrecin específicament els seus continguts a la ciutadania d'aquell territori.

Finalment, pel que fa a la prestació del servei de comunicació audiovisual televisiu comunitari sense ànim de lucre que regula el capítol V i la disposició transitòria tercera, es mantenen, sense novetats importants, les previsions de la versió anterior de l'APL,

motiu pel qual reiterem la totalitat de les al·legacions formulades en relació amb els articles 48 i 80, i la proposta de supressió de la disposició addicional tercera.

Títol III. La prestació del servei públic de comunicació audiovisual (articles 49 a 74)

En relació amb la prestació del servei públic de comunicació audiovisual, l'APL manté gairebé inalterades les missions que recull l'article 50. No obstant això, s'observa la introducció d'un segon apartat que disposa explícitament que el servei públic de comunicació d'àmbit autonòmic i local haurà de complir, com a mínim, amb les missions que estableix l'apartat 1 de l'article 50, sens perjudici del que disposi la normativa autonòmica.

D'altra banda, es manté la limitació de la participació en el capital social pel que fa només als prestadors privats de televisió lineal a què es refereix l'ara apartat 4 (abans 3) de l'article 52.

També, pel que fa a la durada dels mandats marc, es modifica l'apartat 1 de l'article 53, que estableix la durada de vuit anys (prorrogables) i limita aquesta previsió al servei públic estatal. Pel que fa als mandats marc que han d'aprovar les assemblees legislatives de les comunitats autònomes, afegeix un apartat 2 que estableix aquest període amb caràcter de màxim.

En el mateix sentit, es modifica l'apartat 1 de l'article 54 pel que fa a la durada dels contractes programa (quatre anys prorrogables pel que fa al servei públic estatal) i quatre anys, com a màxim, per als que aprovin les comunitats autònomes.

Malgrat mantenir-se un detall elevat de la regulació que conté aquest títol, es percep una certa flexibilització en favor de les comunitats autònomes. No obstant això, resulta evident que la regulació de mínims que estableix limita la capacitat de desenvolupament normatiu per part de les comunitats autònomes, un fet que caldria corregir.

Pel que fa a la gestió de la prestació del servei públic de comunicació audiovisual local, es modifica, de manera significativa, l'apartat 2 de l'article 74, que en la nova redacció en preveu la gestió per part de les entitats locals mitjançant els seus propis òrgans, mitjans o entitats. Se suprimeix així l'anterior redacció que enumerava, de manera

limitativa, les formes que podia adoptar aquesta gestió i que preveia la possibilitat de la prestació indirecta del servei i/o mitjançant instruments de col·laboració publicoprivada.

Títol IV. La prestació del servei de comunicació audiovisual radiofònic i sonor a petició (articles 75 a 84)

D'acord amb la nova versió del text, la competència per a l'atorgament de les llicències de radiodifusió sonora per ones s'atribueix al Consell de Ministres quan l'àmbit territorial sigui superior al d'una comunitat autònoma (article 76). La nova redacció modifica l'anterior, d'acord amb la qual aquesta atribució es feia per als mitjans d'àmbit estatal per ones mitjanes o digital terrestre.

Altres novetats són la recuperació del còmput diferenciat en funció de la tecnologia d'emissió pel que fa als límits de concentració de mitjans (nou apartat 6 de l'article 77), tal com s'havia posat de manifest en l'anterior informe del CAC, i del control del 40% de llicències en una mateixa comunitat en àmbits territorials amb cobertura d'una única llicència (modificació de la lletra *b*) de l'apartat 3 de l'article 77 en el sentit que s'han de computar en aquest límit els àmbits amb una única llicència), previsions que ja són presents en la LGCA vigent.

Pel que fa a la regulació dels negocis jurídics sobre les llicències de ràdio, si bé no es fa la remissió a l'article 31 (negocis sobre les llicències de televisió), com seria desitjable, la nova redacció de l'article 77 en fa un desenvolupament similar en coherència amb el que es preveu per a la televisió.

Així mateix, s'han realitzat les modificacions necessàries per donar coherència amb algunes de les novetats relatives al servei de televisió, com ara l'atribució de la condició de prestador a l'arrendatari o la cessió de senyal, en el sentit expressat més amunt.

En qualsevol cas, s'observa una nova redacció de l'article 79, amb la incorporació de quatre nous apartats, que recullen essencialment l'observació efectuada pel CAC a l'informe anterior, relativa a l'acreditació del compliment de les condicions per obtenir la llicència mitjançant un negoci jurídic i, més concretament, les condicions per a la transmissió i l'arrendament de la llicència.

Finalment, l'article 84, sobre les comunicacions comercials audiovisuals al servei de comunicació audiovisual radiofònic i al servei de comunicació audiovisual sonor a petició, es modifica amb la incorporació de la possibilitat que es pugui patrocinar tota la

programació, excepte els noticiaris, així com fer ús de l'emplaçament de producte amb caràcter general també a tota la programació, excepte en els noticiaris, els programes relacionats amb la protecció de la persona consumidora, els programes religiosos i els programes infantils. Tant en el patrocini com en l'emplaçament de producte, s'hi observa la desaparició de la referència als programes de contingut informatiu d'actualitat, aspecte que caldria valorar més acuradament a l'efecte d'entendre si aquest tipus de programa resta inclòs dins de la categoria dels noticiaris o no.

Títol V. La prestació del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma (articles 85 a 92)

Malgrat que la transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la modificació de la Directiva 2010/13/UE sobre la coordinació de determinades disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas a la prestación de servicios de comunicación audiovisual (Directiva de Servicios de Comunicación Audiovisual) no té per objectiu la regulació dels mitjans o xarxes socials, aquests serveis restaran sotmesos al que preveu aquest títol en la mesura que es puguin incloure dins de la definició de *servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma*, és a dir, quan l'oferta de programes i vídeos generats pels usuaris es pugui considerar una funcionalitat essencial d'aquests serveis i quan el contingut no sigui merament accessori o constitueixi una part mínima de les seves activitats.

En relació amb la supervisió i el control del compliment per part dels prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma de les obligacions que estableix aquest títol i les seves disposicions de desenvolupament, s'observa que el redactat de l'article 92 de l'APL continua atribuint aquesta funció únicament a la CNMC.

Així, del redactat se'n constata que la resta d'autoritats audiovisuals reguladores continuen al marge de la supervisió i el control dels continguts oferts pels prestadors de serveis d'intercanvi de vídeos, malgrat que la quantitat ingent de continguts que es publiquen diàriament i els riscos potencials que poden comportar en les persones usuàries fa aconsellable que la supervisió i el control fossin duts a terme, de manera indistinta, tant per l'autoritat estatal com per les diferents autoritats audiovisuals independents d'àmbit autonòmic, establint, això sí, mecanismes de col·laboració amb l'autoritat estatal. En aquest sentit, considerem necessari reiterar aquesta al·legació,

atesa la particular naturalesa d'aquests serveis i, més concretament, per la facilitat de difusió i rèplica, tant dins d'una mateixa plataforma com entre diferents plataformes.

Com dèiem, l'esperit de la Directiva europea 2018/1808, amb la finalitat de garantir una aplicació efectiva i eficient del seu nou marc jurídic, promou la necessària conveniència d'establir mecanismes de cooperació i col·laboració entre autoritats i organismes reguladors del sector audiovisual, com per exemple s'ha dut a terme dins l'àmbit intraestatal a Alemanya i a Bèlgica.¹

Pel que fa a l'obligació d'inscriure en el Registre estatal els prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma i els prestadors del servei d'agregació de serveis de comunicació audiovisual, reiterem que aquests prestadors s'haurien d'inscriure en el Registre d'àmbit autonòmic quan tinguessin el seu domicili en una comunitat autònoma i adrecessin específicament els seus continguts a la ciutadania d'aquell territori, tot i que la seva visualització tingués lloc més enllà dels límits territorials d'una comunitat autònoma, atesa la naturalesa del mitjà.

D'altra banda, es valora positivament que s'hagin estès les obligacions que estableix l'article 87 al públic en general de les plataformes, enlloc de limitar-les als menors, davant de continguts perjudicials o que incitin a l'odi o la violència o que continguin una provocació a la comissió d'un delictes de terrorisme. En aquest mateix sentit, l'article 88 es destina ara a establir nombroses mesures específiques de protecció, aspecte que també cal valorar de manera satisfactòria.

Finalment s'observa en l'apartat 1 de l'article 90 la introducció d'una excepció respecte de les obligacions en matèria de comunicacions comercials audiovisuals per als prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma. Així, aquests

---

¹ Revisió del Tractat interestatal de mitjans alemany, en vigor des del 7 de novembre de 2020, en el qual, entre altres aspectes, es preveu la creació, mitjançant un estatut per part de les autoritats audiovisuals regionals alemanyes, d'un òrgan conjunt per a la resolució de conflictes entre les persones usuàries i els proveïdors de serveis de plataforma d'intercanvi de vídeos.

<https://www.rlp.de/fileadmin/rlp-stk/pdf-Dateien/Medienpolitik/ModStV_MStV_und_JMStV_2019-12-05_MPK.pdf>

A Bèlgica, per evitar problemes de solapament entre les diferents autoritats independents de l'audiovisual, hi ha un acord de col·laboració entre les autoritats esmentades i l'Estat federal. D'aquesta manera, quan l'Estat federal o una de les tres comunitats –la flamenca, la francòfona i l'alemanya– hagin de prendre decisions en matèria audiovisual o de plataformes d'intercanvi de vídeos, que també puguin tenir conseqüències per a les altres comunitats o per a l'Estat federal, s'han de presentar mútuament per prendre una decisió comuna. Si no s'arriba a cap acord, són els tribunals els que decideixen sobre el tema.

<https://vlaameregulatormedia.be/sites/default/files/mediadecreet_-_engelse_vertaling_bijgewerkt_tot_8_mei_2020.pdf>

prestadors han de garantir que les comunicacions comercials audiovisuals que comercialitzin, vinguin o organitzin compleixin el que estableix la secció 1a. del capítol IV del títol VI, tot i que no els serà d'aplicació la limitació horària que estableix l'apartat 5 de l'article 121, relativa a la prohibició de realitzar comunicacions comercials audiovisuals de begudes alcohòliques amb un nivell igual o inferior a vint graus; és a dir, introdueix la prohibició respecte de la publicitat de begudes alcohòliques amb un nivell igual o inferior a vint graus. Sobta, no obstant això, que vist el que estableix l'apartat 4 de l'article 121, no s'apliqui també aquesta prohibició horària respecte de les begudes de nivell igual o superior a vint graus, la qual cosa suggereix un possible error involuntari en la redacció de l'apartat 1 de l'article 90, atès que no tindria sentit incloure aquesta prohibició (comunicacions comercials de begudes alcohòliques amb un nivell igual o inferior a vint graus), i en canvi, permetre, les d'un nivell igual o superior a vint graus en la franja horària de d'1 a 5 hores.

Títol VI. Obligacions dels prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu (articles 93 a 140)

El capítol I introdueix algunes modificacions, que valorem positivament, pel que fa a la protecció dels menors d'edat, concretament les següents:

- Remissió expressa al Reglament (UE) 679/2016 general de dades personals i a l'article 7 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, pel que fa al tractament de les seves dades personals, recollides o generades pels prestadors de serveis de comunicació audiovisual (apartat 3 de l'article 93).
- S'amplien els supòsits a incloure en els codis de conducta relatius al tractament informatiu quant a qualsevol intervenció d'un/a menor d'edat en una situació de risc o violència, sense que aquesta situació constitueixi necessàriament la comissió d'un delictes (apartat 2 de l'article 94), a diferència de l'anterior versió, en què aquesta previsió es referia només a fets delictius.
- S'excepciona la necessitat de qualificar per edats els anuncis quan s'emetin entre programes amb la mateixa qualificació o superior (apartat 1 de l'article 96). En aquest article mateix, s'introdueix la previsió que la CNMC sol·liciti a l'òrgan corresponent de la comunitat autònoma un informe sobre l'eventual afectació d'un codi de conducta sobre la qualificació per edats (apartat 3). Així mateix,

s'exceptua l'aplicació d'aquest article 96 pel que fa als serveis de comunicació que s'ofereixin de manera exclusiva en un altre Estat membre, sempre que l'autoritat d'aquest Estat membre garanteixi el mateix nivell de protecció.

- Recollint el manifestat pel CAC en el primer Informe evacuat, es modifica la lletra c de l'apartat 2 de l'article 97, amb concreció d'una franja de protecció de menors de 7 anys (concretament, entre les 7.30 i les 9.00 i les 17.00 i les 20.00 els dies laborables i entre les 7.00 i les 1.:00 els caps de setmana i festius).
- La remissió normativa a la Llei 13/2011, de 27 de maig, de regulació del joc, que conté l'apartat 6 de l'article 97, s'amplia expressament a les legislacions autonòmiques. A més, s'afegeix un nou paràgraf a aquest apartat que exclou de les seves previsions els jocs que siguin connexos o subordinats a l'activitat ordinària dels prestadors obligats per les limitacions horàries que s'hi regulen i quan la difusió que se'n faci no sigui per promocionar, de manera directa o indirecta, una activitat de jocs d'atzar o apostes.

Pel que fa a l'accessibilitat (capítol II), cal assenyalar algunes novetats destacades:

- Lleuger augment de les obligacions d'accés (s'estableixen en la majoria de casos amb caràcter de mínimes) per als prestadors privats de televisió lineal en obert i reducció de les que afecten els prestadors públics de televisió lineal en obert (apartats 1 i 2 de l'article 100, respectivament) i reducció també de les obligacions d'accés pel que fa als prestadors de televisió lineal d'accés condicional (article 101) i de televisió lineal a petició (article 102).

També s'ha afegit l'obligació, en tots aquests casos, d'incorporar mesures d'accessibilitat en relació amb continguts oferts de manera exclusiva per rebre'ls en altres estats membres (nous apartats 4 de l'article 100, 2 de l'article 101 i 2 de l'article 102).

En aquest sentit, cal reiterar que la diferència d'obligacions entre uns i altres no sembla justificable.

- Pel que fa l'article 105, s'especifica que la CNMC serà el punt de contacte públic de relació amb els ciutadans pel que fa als serveis de comunicació d'àmbit estatal, delimitant així l'àmbit d'actuació de la CNMC en aquest aspecte. En un sentit molt similar (òrgans d'àmbit estatal), cal llegir la nova redacció de l'article

107, en la qual s'ha afegit de manera expressa la referència als serveis de comunicació "d'àmbit estatal".

- També es preveu la consulta a les organitzacions representatives de les persones amb discapacitat en l'elaboració dels codis d'autoregulació que tinguin com a finalitat assolir l'accessibilitat universal (article 106).

Tal com es va manifestar en el primer període d'al·legacions, s'observa que no s'ha tingut en consideració la diversitat lingüística en la llengua de signes pròpia d'altres llengües oficials. En aquest sentit, per tal de garantir que la promoció de la diversitat cultural i lingüística es fa efectiva també en l'accessibilitat als continguts, caldria reservar un percentatge de continguts subtitulats i audiodescrits en les llengües oficials a les comunitats autònomes i en les llengües de signes que els són pròpies.

Quant a la promoció d'obra europea que regula el capítol III, cal destacar un increment (no significatiu) de les obligacions de reserva i finançament, en el sentit d'establir-se alguns dels percentatges amb caràcter de mínims.

En aquest capítol, el Consell constata que no s'han pres en consideració les al·legacions presentades en el primer període, ja que en el nou text no s'observa la introducció de cap percentatge concret de quota d'obra audiovisual en llengües cooficials altres que el castellà. Es reiteren doncs, les al·legacions presentades en el primer informe relatives a establir percentatges específics per a les obres en llengües oficials altres que el castellà, i a la seva necessària prominència per tal de garantir allò que proclamen els articles 8 i 108 de l'Avantprojecte.

S'observa també que no s'ha recollit la proposta que es va formular en l'anterior informe del CAC, pel que fa als serveis a petició, d'incrementar-ne la contribució financera del 5 al 10%.²

En aquest sentit, reiterem els aspectes essencials de la nostra proposta de l'Informe anterior, que creiem que és més respectuosa amb la diversitat cultural i lingüística de

---

² Cal tenir en compte que altres països del nostre entorn, com França o Itàlia, en plantegen percentatges molt superiors. En el supòsit de França, entre un 20 i un 25% de contribució directa, a més d'una taxa d'un 2%. En el cas d'Itàlia, la contribució oscil·la entre un 12,5 i un 20%, fixant-se en un 17% en el supòsit que no es comparteixin els drets secundaris amb els productors independents.

l'Estat, perquè fa efectives les previsions constitucionals i europees en matèria de protecció i promoció de la diversitat lingüística i cultural:

- Quant a les obligacions financeres dels serveis públics (article 116), establir que almenys la meitat del 70% que s'ha de destinar a obres de productors independents en llengües oficials a l'Estat espanyol, es destini a obres audiovisuals en llengües cooficials de les comunitats autònomes o, com a mínim, un percentatge que es correspongui amb el pes poblacional del conjunt de territoris amb llengües cooficials. Amb idèntic repartiment es proposa incrementar el 45% que preveu l'apartat 2 fins al 55%.
- Es considera, a més, que les previsions determinades en relació amb les pel·lícules cinematogràfiques haurien d'incloure també les sèries o els telefilms en tots els supòsits.
- Una de les novetats del nou text de l'Avantprojecte es troba a la lletra a de l'apartat 2 de l'article 117, quan s'hi afegeix que el mínim del 70% destinat a obres audiovisuals de productors independents haurà de ser en la llengua de l'Estat o en alguna de les llengües de les comunitats autònomes. Aquesta modificació, que amplia el percentatge d'obres en llengües oficials a l'Estat, també hauria de preveure un percentatge específic per a les obres en llengües cooficials de les comunitats autònomes o, com a mínim, un percentatge que es correspongui amb el pes poblacional del conjunt de territoris amb llengües cooficials.
- Es considera convenient establir, com ja es va exposar en el primer informe, que, tant per als serveis lineals com per als serveis a petició (article 117), en comptes del 40%, el 50% d'aquesta contribució es destini a obres audiovisuals (i no només pel·lícules cinematogràfiques, sinó també sèries) en llengües oficials a l'Estat espanyol. Que, d'aquestes, almenys el 50% es destini a obres audiovisuals en les llengües cooficials de les comunitats autònomes, atesa la situació de precarietat d'aquestes llengües en l'àmbit audiovisual o, com a mínim, un percentatge que es correspongui amb el pes poblacional del conjunt de territoris amb llengües cooficials.

D'altra banda, mitjançant la introducció d'un nou apartat 2, s'exclou expressament de les obligacions de finançament que estableix l'article 115 els prestadors amb un volum de negocis baix, amb baixa audiència o quan l'obligació resulti impracticable o

injustificada i remet a un desenvolupament reglamentari posterior la concreció dels supòsits que s'hi estableixen. En aquest sentit, entenem que hauria estat més correcte establir-los a l'articulat, sense perjudici d'un eventual desenvolupament més detallat.

Cal destacar, així mateix, amb una valoració positiva, l'exclusió del compliment d'aquestes obligacions pel que fa als prestadors de serveis de comunicació audiovisual d'àmbit local que no formin part d'una xarxa nacional (nou apartat 8).

El control i la supervisió de les obligacions que conté aquest capítol s'atribueixen, en el cas dels prestadors d'àmbit estatal i dels prestadors que adrecin els seus serveis a l'Estat espanyol, a la CNMC (modificació de l'apartat 1 de l'article 118) i a l'autoritat audiovisual autonòmica competent en el cas de prestadors l'àmbit territorial dels quals correspongui a una comunitat autònoma (nou apartat 3 de l'article 118). Novament, exposem que caldria preveure un sistema de col·laboració entre les autoritats independents de regulació de l'Estat per tal de realitzar les funcions de seguiment i control de les obligacions destinades a promoure l'obra europea i la diversitat cultural.

A l'últim, es reiteren les al·legacions presentades en el primer període sobre la necessitat de territorialitzar els ajuts provinents del Fons de protecció a la cinematografia i a l'audiovisual, d'acord amb la Llei 55/2007, de 28 de desembre, del cinema, que permet també el compliment de la contribució financera, i es posa de manifest que, com s'assenyalava en el primer informe, no hi ha constància de referències a l'obligatorietat o, almenys, a la necessitat o conveniència de la presència als serveis de vídeo a petició de continguts audiovisuals en les diferents llengües cooficials que ja estiguin disponibles doblats o subtitulats.

El capítol IV, que regula l'emissió de comunicacions comercials audiovisuals, incorpora algunes modificacions pel que fa a l'emissió de comunicacions comercials de begudes alcohòliques, suprimint la prohibició d'emetre comunicacions comercials de begudes alcohòliques en determinades franges, atès que es permet entre les 20.30 hores i les 5.00 hores (nou apartat 4 i modificació de l'apartat 5 de l'article 121). En aquest nou redactat s'hi observa una certa confusió, ja que, d'acord amb l'apartat 3 del mateix article, es prohibeix la de les begudes amb una graduació superior als vint graus que compleixin determinats requisits. Caldria clarificar, per tant, la redacció del nou apartat 4.

Cal destacar, així mateix, la introducció en l'article 123 (comunicacions comercials audiovisuals amb règim específic) de la participació política i propaganda electoral (nova

lletra g), sense establir la prohibició d'emetre-la, així com també l'exclusió del còmput del límit quantitatiu dels espais de televenda (nova lletra g de l'article 135).

Finalment, es defineixen amb més concreció les condicions d'interrupció de la programació per emetre comunicacions comercials que estableix l'article 136 i s'estableix l'aplicació de la normativa en matèria de protecció de dades quan s'utilitzin tècniques basades en publicitat híbrida o interactiva (nou apartat 3 de l'article 139).

D'altra banda, cal reiterar les al·legacions realitzades pel CAC en l'informe anterior, que no han estat considerades en aquesta nova versió.

Títol VII. La contractació en exclusiva de l'emissió de continguts audiovisuals (articles 141 a 146)

Aquest títol incorpora algunes novetats significatives. Així, s'ha harmonitzat, tal com va manifestar el CAC en el seu primer Informe, la vigència del catàleg d'esdeveniments d'interès general, que l'apartat 1 de l'article 144 estableix per quatre anys (pels dos anys previstos en l'anterior APL) en coherència amb la disposició addicional primera que també es modifica en aquest sentit, i d'acord amb la qual el Consell de Ministres ha d'aprovar, en el termini de dotze mesos comptadors des de l'entrada en vigor de la Llei, el catàleg d'esdeveniments d'interès general amb una vigència també de quatre anys, que es podrà prorrogar per dos anys més.

A més, cal posar en relleu la introducció d'un nou apartat (que serà el 5) a l'article 144 mateix, d'acord amb el qual es faculta les comunitats autònomes per elaborar catàlegs d'esdeveniments d'interès general per al seu territori, perquè els prestadors sotmesos a les seves competències els emetin en obert.

D'altra banda, s'ha introduït com a novetat que els resums informatius televisius a què es refereix l'article 142 poden ser emesos en programes de contingut informatiu d'actualitat, a més dels noticiaris.

La resta del títol resta redactat en els mateixos termes que l'anterior, incloent-hi l'eliminació del seu articulat del règim de contractació dels drets exclusius d'emissió de les competicions futbolístiques, que estableix el Reial decret llei 5/2015, de 30 d'abril, de mesures urgents en relació amb la comercialització dels drets d'explotació de continguts audiovisuals de les competicions de futbol professional. Aquesta opció

legislativa, al nostre parer, no sembla la més idònia, pels motius expressats en l'informe de novembre de 2020.

TÍTOL IX. Autoritats audiovisuals competents estatals (article 151)

Aquest títol, format per un únic article, regula les autoritats audiovisuals estatals. Per aquest motiu, ja es va posar de manifest en el primer informe del CAC que aquesta regulació no hauria de tenir caràcter bàsic, proposant afegir-la amb aquesta condició a la disposició final segona, que ara passa a ser la tercera.

Sorprèn com aquesta al·legació es recull a la pàgina 102 de la Memòria de l'Anàlisi d'Impacte Normatiu de l'Avantprojecte de Llei general de comunicació audiovisual, disponible al web del Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital. Així s'indica a la Memòria, tot assenyalant que el títol IX no té caràcter bàsic pel fet que es refereix només a autoritats estatals. No obstant això, es constata que la valoració esmentada no s'ha vist traslladada a la disposició final tercera (abans segona).

Es constata també que s'afegeix un nou apartat 3 a l'article 151 en el qual es disposa que "els prestadors del servei de comunicació audiovisual subjectes a l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei d'acord amb el que preveu l'article 3 estan obligats a col·laborar amb les autoritats audiovisuals competents d'àmbit estatal".

En aquest sentit, es proposa estendre, quan correspongui, l'obligació de col·laboració dels prestadors del servei de comunicació audiovisual subjectes a l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei també a les autoritats independents de regulació de les comunitats autònomes.

TÍTOL X. Règim sancionador (articles 152 a 164)

D'acord amb l'al·legació efectuada pel CAC sobre la conveniència d'unificar la denominació de les mesures provisionals i cautelars, per passar a anomenar-les totes com a provisionals, diferenciant entre les que es poden adoptar abans o després de la incoació del procediment sancionador, la darrera redacció dels articles 161 i 162 recull l'observació efectuada en el primer Informe, en consonància amb el que disposa la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC). No obstant això, no es detecta cap modificació en línia amb la conveniència d'incloure una referència expressa a la concurrència de la urgència, a més

de la necessària motivació en la presa de les mesures prèvies al procediment que es puguin adoptar.

Pel que fa a la manca de concreció en relació amb la forma mitjançant la qual s'ha de fer efectiva la mesura consistent a advertir el públic de l'existència de possibles conductes infractores i de la incoació del procediment sancionador, es constata la modificació de la lletra *b* de l'article 161, a aquest efecte. En aquest sentit, s'incorpora l'obertura d'un període d'informació o actuacions prèvies per tal de conèixer les circumstàncies del cas concret i la conveniència d'iniciar el procediment sancionador o no. No es concreta, en canvi, quines mesures s'adoptaran per al cessament d'aquestes conductes.

Mitjançant aquesta redacció es resol igualment la possible incoherència manifestada en el primer informe del CAC, sobre el fet que, tractant-se de mesures que es poden adoptar amb caràcter previ a la incoació del procediment, difícilment es podia "advertir al públic de la incoació d'un expedient sancionador", tal com es recollia en la seva versió inicial.

Pel que fa a la imposició de multes coercitives per l'incompliment de les mesures provisionals (article 163), la nostra al·legació inicial posava de manifest que no s'estableix una previsió semblant per l'incompliment de les sancions i, en conseqüència, no es podran imposar. En aquest sentit, la LPAC exigeix que la llei autoritzi la imposició d'aquestes multes, i en la forma i la quantia que aquesta llei determini. En aquest punt s'observa únicament una modificació de l'apartat 2 de l'article 163, que disposa que les multes coercitives seran independents de les sancions que es puguin imposar i compatibles amb les sancions.

En relació amb l'article 154 de l'APL, la nova redacció afegeix un apartat 3, en consonància amb l'al·legació efectuada pel CAC, per determinar la manca de responsabilitat administrativa del prestador del servei de comunicació audiovisual, del prestador del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma o del prestador del servei d'agregador de serveis de comunicació audiovisual quan emetin comunicacions comercials elaborades per persones alienes al prestador i que suposin una infracció d'acord amb la normativa vigent sobre publicitat, sens perjudici que el prestador haurà de cessar en l'emissió d'aquesta comunicació al primer requeriment de l'autoritat audiovisual o organisme d'autoregulació al qual pertanyi. No s'hi ha afegit, en canvi, cap referència al retorn de la situació alterada al seu estat original i al rescabament dels

danys i perjudicis ocasionats, ni tampoc a la possibilitat d'imposar multes coercitives perquè es compleixin.

Així mateix, l'APL continua sense tipificar cap sanció en el supòsit que les infraccions siguin comeses pels prestadors del servei d'agregació de serveis de comunicació audiovisual o per altres agents que operin en el mercat audiovisual i tinguin obligacions d'acord amb l'APL (article 158), tal com es feia constar a l'Informe del CAC.

De la resta d'al·legacions efectuades a l'Informe reiterat, pel que fa a la manca de tipificació d'algunes conductes, únicament s'ha incorporat la relativa a l'incompliment de l'obligació d'identificació i durada dels espais de televenda que fixa l'apartat 2 de l'article 129. Ara, a més, l'apartat 20 de l'article 156 incorpora, com a infracció greu, l'incompliment de la prohibició d'inserir televenda durant els programes infantils que estableix l'apartat 3 de l'article 129 de l'APL.

En relació amb la manca de coherència entre la infracció molt greu i la greu que preveu l'apartat 1 de l'article 155 i a l'apartat 18 de l'article 156, respectivament, totes dues estableixen la "discriminación contra un grupo o miembros de un grupo por razón de sexo, raza, color, orígenes étnicos o sociales, características genéticas, lengua, religión o convicciones, opiniones políticas o de cualquier otro tipo, pertenencia a una minoría nacional, patrimonio, nacimiento, discapacidad, edad, orientación sexual o nacionalidad". Es detecta en la darrera versió de l'APL que la infracció greu que preveu l'apartat 15 de l'article 156 (abans apartat 18) es preveu ara, només, per a les prohibicions que estableixen els apartats 3 y 4 de l'article 120, deixant fora, per tant, les que preveu l'apartat 1 de l'article 120 de l'APL, les quals queden incloses a l'apartat 1 de l'article 155 com a infracció molt greu.

Finalment, tal com es feia constar a l'Informe anterior del CAC, el cessament definitiu de la prestació de serveis audiovisuals com a sanció, arran de la comissió d'altres infraccions, que també preveia l'apartat 2 de l'article 136 de la LCA, ha estat declarat inconstitucional i nul per la STC 86/2017, de 4 de juliol, per vulneració del principi *non bis in idem* i, en conseqüència, de l'apartat 1 de l'article 25 de la Constitució. D'acord amb aquesta al·legació, el nou redactat de les lletres c) i d) de l'apartat 1 de l'article 158 ja no recull la concurrència d'infraccions que pogués donar lloc a la sanció de suspensió definitiva de la prestació de serveis de comunicació audiovisual.

Disposicions addicionals, transitòries, derogatòria única i finals

Pel que fa a la **disposició addicional primera**, ens remetem als comentaris realitzats en l'apartat corresponent al títol VII d'aquest Informe.

Quant a la **disposició addicional segona**, que no ha variat la seva redacció, caldria insistir en la conveniència de fer la distinció entre autoritats de regulació independents i altres unitats o òrgans administratius dependents dels governs respectius, tal com ja vam manifestar en el nostre Informe anterior.

A criteri d'aquesta institució, resulta oportú i necessari establir els mecanismes de col·laboració entre les autoritats reguladores independents amb funcions de supervisió pel que fa als serveis no lineals, els serveis a petició i les plataformes d'intercanvi de vídeos, d'acord amb les observacions ja formulades a l'Informe anterior. I això, sense perjudici de la creació del Grup d'Autoritats de Supervisió per als Serveis de Comunicació Audiovisual, que preveu la disposició addicional segona mateixa, amb l'objectiu essencial d'intercanviar experiències, bones pràctiques i informació.

Es valora positivament la introducció de la **disposició addicional tercera**, que preveu l'aportació de fons per fomentar obres audiovisuals dirigides o produïdes per dones a càrrec del Fons de Protecció de la Cinematografia i a l'Audiovisual.

La **disposició transitòria segona** s'ha mantingut amb una redacció molt semblant a la de la primera versió de l'APL, atès que només ha modificat la qualificació anterior ("especialment recomanat per a menors") per "apte per a tots els públics", sense que s'hagi establert un règim de franges horàries durant el període de transició que preveu la disposició mateixa, tal com, a parer d'aquest Consell, resultaria convenient.

Les noves **disposicions transitòries quarta i cinquena** estableixen els règims transitoris relatius a l'accessibilitat i les obligacions de promoció d'obra audiovisual europea, respectivament, d'acord amb les quals resten vigents les previsions de la LGCA en aquests àmbits, fins que no entrin en vigor les previsions de la nova llei (un any des de l'entrada en vigor pel que fa a l'accessibilitat i el 2023 quant a la promoció d'obra europea), d'acord amb la **disposició final cinquena**. Cal assenyalar, però, que s'observa un error en aquesta remissió, ja que s'ha de referir a la **disposició final sisena**.

Com a conseqüència d'aquesta modificació, el termini de tres mesos atorgat als prestadors d'intercanvi de vídeos per al compliment de les obligacions de la nova llei que establí la disposició transitòria quarta anterior (ara substituïda) ha quedat incorporat en la **disposició final sisena** de la redacció actual, que estableix el règim de vigència de la Llei. Val a dir que aquest canvi no sembla del tot encertat, atès que l'aplicació d'un nou règim obligacional per a aquests prestadors és prou substancial com per haver-se mantingut com una disposició transitòria.

La nova **disposició final primera**, que modifica la Llei 8/2009, de 28 d'agost, de finançament de la Corporació de Ràdio i Televisió Espanyola, suposa una de les novetats més rellevants d'aquesta nova redacció de l'APL.

Mitjançant aquesta disposició es modifica la Llei 8/2009, de 28 d'agost, de finançament de la Corporació de Ràdio i Televisió Espanyola, concretament el seu model de finançament. A aquest efecte, s'observa que l'article 6 de la llei disposa que els prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu i els prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma d'àmbit geogràfic estatal o superior al d'una comunitat autònoma contribuiran al finançament de la Corporació RTVE mitjançant el pagament d'una aportació anual.

En primer lloc, entenem que el model de finançament previst, pel que fa a l'aportació anual indicada més amunt, exclou els serveis públics de comunicació audiovisual que disposin o puguin disposar en el futur de serveis a petició que superin l'àmbit d'una comunitat autònoma. Considerem que és aquesta la seva interpretació, atès que la redacció prevista per al nou article 6 de la Llei 8/2009 fa referència als prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu privat, en cap cas als que tenen la consideració de servei públic.

En segon lloc, pel que fa a aquesta contribució anual, considerem necessari posar de manifest que a Espanya el servei públic de comunicació audiovisual no el presta únicament la Corporación Radio y Televisión Española (CRTVE). És oportú recordar que la Constitució espanyola proclama la voluntat de protegir tots els espanyols i els pobles d'Espanya, les seves cultures i tradicions, llengües i institucions. És més, aquest vessant de pluralitat comporta que els valors constitucionals siguin observats no només per la CRTVE, sinó també per la resta de prestadors públics. En aquest sentit, considerem que aquest plus de finançament no s'hauria de limitar només al sosteniment

del prestador del servei públic d'àmbit estatal, sinó que s'hauria d'estendre als serveis públics de comunicació audiovisual d'àmbit autonòmic, per tal que aquesta millor dotació econòmica contribueixi a la sostenibilitat de les seves obligacions legals i a l'assoliment de les missions de servei públic que té encomandes en les millors condicions i sense discriminacions motivades, únicament i exclusiva, per l'àmbit territorial de les seves emissions.

La **disposició final segona** (en l'anterior versió de l'APL, la primera), de modificació de la Llei 3/2013, de 3 de juny, de la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC), presenta algunes novetats, de les quals cal destacar l'atribució a aquesta autoritat de la competència per "Supervisar y controlar el cumplimiento por los prestadores del servicio público de comunicación audiovisual de ámbito estatal de lo establecido en materia de ingresos procedentes de comunicaciones comerciales en la Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española", en consonància amb la modificació de l'article 7 de la Llei 8/2006 que fa la nova disposició final primera, comentada més amunt.

Així mateix, s'incorpora l'atribució de promoció de l'autoregulació i la corregulació en l'àmbit estatal, europeu i internacional, d'acord amb les previsions de la nova llei.

Sense entrar en altres consideracions, cal reiterar les al·legacions ja realitzades a l'anterior Informe del CAC en el sentit que caldria preveure un règim de col·laboració en relació amb l'exercici de funcions per part de la CNMC amb les autoritats independents de regulació de l'Estat, mitjançant una actuació concertada en aquest sentit, seguint l'exemple de la Llei 36/1985, de 6 de novembre, de regulació de les relacions entre la institució del defensor del poble i les figures similars en les diferents comunitats autònomes.

Finalment, es clarifica que l'atribució de funcions de la CNMC es fa referenciant-les, com s'ha anat incorporant, també, al llarg de l'articulat, en relació amb "l'àmbit estatal" dels mitjans de comunicació que resten sota la competència de l'Estat.

La **disposició final tercera** (abans segona) no ha estat modificada, malgrat la consideració manifestada per part d'aquest Consell que el títol IX, sobre les autoritats competents audiovisuals estatals i els apartats 1, 2 i 4 de l'article 153 del títol X, sobre les competències sancionadores del MAETD, de la CNMC i de l'Agència Espanyola de

Protecció de Dades, tampoc haurien de tenir caràcter bàsic i, per tant, caldria afegir-los amb aquesta condició en aquesta disposició.

Finalment, es vol constatar de nou que la Directiva de serveis de comunicació audiovisual atribueix a l'ERGA, creat per la Comissió Europea mitjançant la Decisió de 3 de febrer de 2014, una funció de cooperació entre els reguladors d'àmbit europeu. Seguint l'esperit de cooperació entre aquestes entitats, que estableix la Directiva, i atès que en l'àmbit territorial de l'Estat espanyol les competències en matèria audiovisual estan atribuïdes a diferents autoritats reguladores independents, fora convenient incorporar a l'APL una disposició final que establís que la CNMC i les autoritats reguladores independents creades amb aquest caràcter en l'àmbit de l'Estat espanyol poden participar en la forma que s'estimi oportuna en el si de l'ERGA, a l'efecte d'establir les sinergies necessàries entre les entitats que tenen atribuïdes funcions iguals o similars, tot i que en àmbits territorials diferents.